

feladatának korszerű változatát alkotta meg. „De la Salle Szent János alakja és egyénisége a különböző felfogású történészek mindegyike részéről elismerést és csodálatot váltott ki. Manapság nincs senki, aki művének rendkívüli történelmi és szociális érdemeit kétségbe vonná. Olyan korban, amikor a nép gyermekei számára nem létezett iskolai oktatás, de la Salle János lett a modern népiskola tulajdonképpeni megalapítója.” (II. János Pál a szerzet vezetőségéhez intézett levelében, 1980. máj. 13.) Néptanítókat gyűjtött maga köré. Velük valósította meg eszményét: az elhanyagolt, szegény gyermekek tanítását. Társait, akikkel 1680. jún. 24-én költözött össze, „a keresztény iskolák testvéreinek” nevezte: „testvérei egymásnak, mert mindnyájukat az Isten iránti odaadás és az ifjúság szolgálatának azonos ideálja köti össze; testvérei a tanulóknak, mert mindnyájukat a szeretet, Krisztussal való szoros kapcsolatuk és szeretetük visszfénye egyesíti; végül testvérek, mert mindnyájan, tanítók és tanulók ugyanannak a Mesternek, Jézus Krisztusnak a tanítványai kell, hogy legyenek” (uo.).

Halálakor, 1719. ápr. 7-én, csak 101 testvér vette körül. A kis mustármag azonban hamarosan csaknem az egész világon kilombosodott. Magyarországon 1894-től kezdve működtek különböző városokban. Ma pedig 32 országban, 69 rendtartományban szolgálják fiai Krisztust a szerzetesi eszményhez való hűségben és a szegény ifjúság nevelésével.

R.

OLVASÓIMÁDKOZÁS A SZENTÍRÁS ALAPJÁN *

Fájdalmas olvasó

I. Aki érettünk vérről verejtékezett.

1. „Jézus odaért velük a Getszemáni nevű majorba, / szomorúság fogta el, és gyöt-rődni kezdett” (Mt 26,26-38).
2. „Halálosan szomorú a lelkem — mondta nekik. / Maradjatok itt, és virrasszatok velem!” (Mt 26,38)
3. „Aztán odébb ment / és térdre borulva imádkozott” (Lk 22,41).
4. „Atyám, ha akarod, kerüljön el ez a kehely. / De ne az én akaratom teljesüljön, hanem a tied” (Lk 22,42).
5. „Megjelent neki az égből egy angyal, / és megerősítette” (Lk 22,43).
6. „Halálfélelem kerítette hatalmába, / és még buzgóbban imádkozott” (Lk 22,43).
7. „Verejtéke a földre hullott, / mint megannyi vércsepp” (Lk 22,44).
8. „Aztán visszament tanítványaihoz, de alva találta őket. / Így szóló: Még egy órát sem tudtok velem virrasztani?” (Mt 26,40)
9. „Virrasszatok és imádkozzatok, / nehogy kísértésbe essetek” (Mt 26,41).
10. „A lélek ugyan készséges, / a test azonban erőtlen” (Mt 26,41).

II. Akit érettünk megostoroztak.

1. „Jézust megkötözve elvitték, és átadták Pilátusnak. / Pilátus megkérdezte: Te vagy-e a zsidók királya?” (Mk 15,1-2)
2. „Jézus így válaszolt: Az én országom nem e világból való, / de — igen — király vagyok” (Jn 18,36-37).

* Vö. 46. számunkat.

3. „Azért jöttem a világba, hogy tanúságot tegyek az igazságról. / Aki az igazságból való, hallgat szavamra” (Jn 18,37).
4. „Pílátus legyintett: Mi az igazság? / E szavakkal újra kiment a zsidókhoz és kijelentette: Én nem találok semmiben bűnösnek” (Jn 18,38).
5. „Megfenyíttem hát és szabadon bocsátom. / Erre Pílátus előhozatta Jézust, és megostoroztatta” (Lk 23,16; Jn 19,1).
6. „Megvetett volt, utolsó az emberek között, / a fájdalmak férfია” (Iz 53,3).
7. „Megkínózták, és ő alázattal elviselte, / mint a juh, amelyet leölni visznek” (Iz 53,7).
8. „Igen, a mi bűneinkért szűrták át, / a mi gonoszságainkért törték össze” (Iz 53,5).
9. „A mi betegségeinket viselte, / és a mi fájdalmaink nehezédtek rá” (Iz 53,4).
10. „A mi békességünkért érte utol a büntetés, / az ő sebei szereztek nekünk gyógyulást” (Iz 53,5).

III. Akit érettünk tövissel megkoronáztak.

1. „A katonák bekísérték a palota belsejébe, a pretoriumba, /megfeszítették ruhájától, bíborszínű köntöst adtak rá” (Mk 15,16; Mt 27,28).
2. „Tövissből koszorút fontak, fejére tették, / jobb kezébe pedig nádszálat adtak” (Mt 27,29).
3. „Aztán térdet hajtottak előtte, és így gúnyolták: / Üdvözlégy, zsidók királya!” (Mt 27,29)
4. „Közben leköpdösték, / fogták a nádat, s verték a fejét” (Mt 27,30).
5. „Akkor Pílátus vizet hozatott, s a nép szeme láttára megmosta kezét: / Ennek az igaz embernek vére ontásában én ártatlan vagyok” (Mt 27,24).
6. „Jézus kijött / töviskoronával, bíborpalástban” (Jn 19,5).
7. „Pílátus így szólt a zsidókhoz: Nézzétek, a királyotok! / De újra elkezdtek ordítani: Halál rá, keresztre vele!” (Jn 19,14-15)
8. „Dehát mi rosszat tett? / Azok annál hangosabban kiáltották: Keresztre vele!” (Mk 15,14)
9. „Keresztre feszítsem a királyotokat? / De a főpapok tiltakoztak: Nincs királyunk, csak császáruk!” (Jn 19,15)
10. „Erre Pílátus, aki eleget akart tenni a tömeg kérésének, / átadta nekik, hogy feszítsék keresztre” (Mk 15,15).

IV. Aki érettünk a nehéz keresztet hordozta.

1. „Aki követni akar, / tagadja meg magát” (Lk 9,23).
2. „Vegye vállára keresztjét minden nap, / és úgy kövessen” (Lk 9,23).
3. „Maga vitte keresztjét, / kivették, hogy keresztre feszítsék” (Jn 19,17; Mk 15,21).
4. „Megállítottak egy embert, cirenei Simont, / vállára adták a keresztet, hogy vigye Jézus után” (Lk 23,26).
5. „Vegyétek magatokra igámat, / és tanuljatok tőlem” (Mt 11,29).
6. „Mert szelíd vagyok, / és alázatos szívű” (Mt 11,29).
7. „És megtaláljátok lelketek nyugalmát. / Az én igám vonzó, és az én terhem könnyű” (Mt 11,29-30).
8. „Nagy tömeg követte, / asszonyok is, akik jajgattak és sírtak miatta” (Lk 23,27).
9. „De Jézus hozzájuk fordult: Jeruzsálem leányai — mondta nekik —, ne engem sirassatok. / Inkább magatokat sirassátok és gyermekeiteket” (Lk 23,28-29).
10. „Mert ha a zöldellő fával így tesznek, / mi lesz a sorsa a kiszáradt fának?” (Lk 23,31)

V. Akit érettünk keresztre feszítettek.

1. „Amikor odaértek arra a helyre, amelyet Koponya-helynek hívtak, / ott fölfeszítették” (Lk 23,33).
2. „Jézus hangosan könyörgött: Atyám, bocsáss meg nekik, / hisz nem tudják, mit tesznek” (Lk 23,34).

3. „Az egyik vele fölfeszített gonosztevő hozzá fordult: Jézus, emlékezzél meg rólam, / amikor eljön uralmad” (Lk 23,39.42).
4. „Bizony mondom neked, / még ma velem leszel a paradicsomban” (Lk 23,43).
5. „Jézus keresztre alatt ott állt anyja, / és szeretett tanítványa” (Jn 19,25-26).
6. „Jézus így szólt anyjához: Asszony, nézd, a fiad! / Aztán a tanítványhoz fordult: Nézd, az anyád!” (Jn 19,26-27)
7. „Attól az órától fogva / házába fogadta a tanítvány” (Jn 19,27).
8. „Sötétség támadt az egész földön, a föld megrendült, / a templom függőnye kettéhasadt” (Lk 23,44; Mt 27,51).
9. „Jézus ekkor hangosan felkiáltott: / Atyám, kezded ajánlom lelkemet” (Lk 23,46).
10. „Aztán lehajtotta fejét / és kilehelte lelkét” (Jn 19,30).

(Folytatjuk)

LEVELEK A MISSZIÓBÓL

Mi persze nagy hangulatban vagyunk, mert a Szentatya éppen tegnap reggel utazott el. Hát bizony csütörtököt egészen vele töltöttük. Halálfradt lehetett már az este. Ma két hete csináltunk fáklyákat, de milyeneket, azt nem is tudják elképzelni. Gyertya kevés van itt, azért hamut összekevertünk lámpaolajjal, s kanócot tettünk bele. Így égtek kb. 10—15 percig a plébániánk esti körmenetén, amelyet a száz éves jubileumi ünnep alkalmával rendeztünk. Nagy volt az öröm, mindenki táncolt, a dobosok doboltak, a csoport énekelt, és mi a „világosságunkat terjesztettük”. Ez a jelszó: „Let your light shine.” Még a Szentatya is idézte. Mi nővérek már egy hete készültünk a látogatására, mert minden miseruhát, 60 cibóriumot, gyertyatartókat, oltárterítőket, vázát, virágot, mindenfélét nekünk kellett elkészítenünk; a jó paptestvéreink tudják, hogy kihez kell menni, s ki fogja a dolgot csinálni. De mi igazán örömmel is tettük, meg büszkék is vagyunk rá. Rám jutott a bérmálkozási kötény, vagy minek is hívják. A fogadtatás nagyon szép volt, az afrikaiak olyan jól tudják csinálni. Ők csak kirázzák az ujjukból a beszédeket. Mikor a Szentatya megcsókolta Ghana földjét a repülőtéren, a nép úgy meg volt hatódva. Az úton ott sorakoztak a hívek, kicsi-nagy. Mindenki meg akarta érinteni a Szentatyát. Ez itt a szokás. Tapsoltak, táncoltak, fogadták mindenféle módon. A katedrálisban sem akarták a tapsolást abbahagyni, akkor ő letérdelt imádkozni. Erre temetői csend lett, mert az afrikaiak az imát becsülik, s mindenki imádkozott csendesen. Mondott egy hosszú, de szép beszédet a papságnak és szerzeteseknek. A kivonulás megint nagyon hangos volt, de ő azért meghallotta a lengyelek fogadó énekét. Volt, hogy a rendőröknek kellett őt gyorsan a kocsiba segíteni. A nép összenyomta volna. Délután mindenki sietett a nagy arénába a misére. A római püspököt, aki vele jött (ti. a szertartásmestert, Szerk.) elküldtük volna a holdra. Nem engedte, hogy a mise ghanai módon folyhasson. Így nem olyan élvezetes mise lett. De a Szentatya nagyon szépen beszélt, 10 felnőttet megkeresztelt, megbérmált s áldoztatott. Majdnem tíz óraker este értünk haza. Aki csak tehette, ott volt, katolikus vagy nem. A mozlímok olyan büszkék voltak, mintha ők is keresztények lettek volna. Nálunk aludt 140 nővér, itt evett valami 250 és sok pap. De legtöbbször hozta az útravalót, mert itt nem nagyon lehet élelmet kapni. Gondoltuk, majd koplalnak a vendégek, ha erre kerül a sor, vagy csak rizsvizet isznak, ha lesz víz. — Nagy az öröm a hittankönyvekkel, amelyeket az osztrák kat. szervezet kifizetett, nagyon szépek és jó tartalmúak. Most a nyári vakáció egy részét arra fogom fordítani, hogy lepecsételjem, számokkal ellássam, hogy szeptemberben kioszthassam a tanítványoknak. Minden év végén vissza kell nekik adni, hogy a következők is hasznot meríthessenek belőlük. Én majd 1981 hívésújára szeretnék Ausztriába és Magyarországra szabadságra utazni, ha minden jól sikerül.

Sr. Káro Magdolna S. Sp. S.

P. O. B. 2763, Accra, Ghana, W. Africa